

søgning og derfor ofte maa rende til Byen og give 1 Krone eller $1\frac{1}{2}$ for dennes Udsørdigelse, ja skændom maa gjøre flere Reiser, naar de ikke have faaet Sagen bragt i Orden første Gang, saa de have liden Nytte af denne Fritagelse for at være 1—2 Kroner eller saadanne Smaabeløb, som de rigelig maa betale med Bryderi og Uleilighed. En lignende Ubillighed finder ofte Sted ved Retssporstler. Hvad Stempelafgiften angaar, er der virkelig ogsaa en Del af den, der kommer til i høi Grad at trykke dem, den rammer, nemlig Saadanne, der paa Grund af deres trykkende Pengeforhold ofte skulle gjøre Omættninger og udfæde Obligationer, hvorved de skulle bøde med Stempelafgift bvergang, skjøndt det er Nøden, der har bragt dem i den Stilling. Endelig er der ogsaa Skibsafgiften. Jeg har altid ønsket, at Skibsafgiften kunde hæves, og ogsaa udtalt mig i denne Retning, men jeg vil ikke negte, at de Naah, hvormed man fra en vis Side fordrer Skibsafgiften hævet, næsten have vækket min Interesse for det Spørgsmaal, thi naar jeg hører, at store Dampskibsfjelskaber, som give 9—10 pCt. Udbytte, hyle og klage over Overbeholdelse ved Skibsafgiften, kunde jeg søle mig stærkt fristet til at søge at faae Skibsafgiften hævet for de smaa Bærestippere og lade den blive staaende for de store Dampskibsfjelskaber, thi jeg kan ikke se, at de have nogen Grund til at hyle og klage saaledes over Skibsafgiften, som de gjøre. Altsaa er det min Mening, at de Indvendinger, man med saa stor Styrke fremsætter mod nærværende Lovforslag, ere for en stor Del ubesøiede, som hvilende paa Doktriner, som Erfaringen ikke har stadfæstet. Den Fordring, at man ved en Toldrevision skal fremkalde en stor Nedsættelse i Statsindtægterne, anser jeg for urigtig, og dens Opfyldelse lidet ønskelig og mindst ønskeligt for den Klasse Medborgere, som kun kunne vente redebort Hjælp af Statens Midler, naar Kassen er fuld, nemlig den fattige Klasse. Jeg har ganske vist selv en og anden Indvending mod det foreliggende Forslag, forsaavidt enhver har sin individuelle Anskuelse, men hvad jeg ønsker eller ikke ønsker om denne eller hin Post, skal jeg ikke komme frem med, da mine Indvendinger ikke veie mere, end at jeg, hvis Forslaget efter al den Agitation og Arbeide, det har kostet, kan sættes igjennem, som det er, skal med Fornøielse sluges de Indvendinger, som jeg har imod det. Men naar Folkethinget behandler Forslaget paa den Maade, som Forhandlingerne her have antydet, da tror jeg ikke, at man med Føie kan lægge Skylden paa Landstthinget og Regjeringen for,

at Toldreformen ingen Vel kan komme, men vi maa tage Skylden selv i dette Thing.

God: Jeg kan begynde med at udtale ligesom det ærede Medlem, der nu satte sig, at jeg ikke oprindeligt havde tænkt paa at tage Ordet ved denne Sags 1ste Behandling, naturligvis forbeholdende mig ved en senere Behandling at gjøre de Anskuelser gjældende, som jeg har, og som jeg rimeligvis endogsaa pligtffyldigt vilde have fundet Veilighed til. Jeg kan ligeledes hertil sige, at den Grund, som nærmest bevægede mig til at begjære Ordet efter de to første Dages Behandling af det foreliggende Lovkomplex, ikke er tilstede, idetmindste ikke paa samme Maade nu, som den var det, dengang jeg begjærede Ordet. Men jeg skal dog, da jeg nu har faaet Ordet, af flere Grunde og ogsaa af den, at jeg paa en Maade ved Udtalelser her er direkte foranlediget til at sige Noget, benytte det og kun forforte det paa saadanne Punkter, hvor jeg tror af Hensyn til de senere Udtalelser at kunne gjøre det. Det vil erindres, at efter de to første Dages Behandling af Lovforslaget her i Thinget var Situationen den, at medens vi kunde sige, at hele den Behandling, der havde fundet Sted i Landstthinget, viste, at hint Thing var enigt med Finanzministeren i, at Loven skulde gjenføres uden væsentlige Opgivelser af den samlede Statsindtægt, havde der ingen Røst lydt her i dette Thing, som bestemt sluttede sig dertil. Det var tværtimod saaledes, at de forskjelligere Talere, som havde haft Ordet, havde ikke alene udtalt, at de kunde ønske forskjellige Nedsættelser, men de havde endog sagt, at dette for dem var Betingelsen for at gaa ind paa Lovforslaget. Den Æneste, som dengang havde udtalt sig paa en anden Maade, som havde indskrænket sig til at ønske, var min ærede Ven Folkethingetsmanden for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Ph. Schou). De forskjellige Krav, som til den Tid vare fremkomne, gik ud paa en Nedsættelse af fra ikke mindre end 12 til 1 à 2 Millioner. Jeg vil tilstaa, at det Første betragter jeg mere som en humoristisk Udtalelse af det ærede Medlem, som sidder bag ved mig (Juel), thi skjøndt han paaviste forskjellige Maader at dække dette overvældende Beløb paa, vare de dog saa fantastiske, at jeg ikke ret vel kan tænke mig, at det var hans alvorlige Mening. Jeg vil derfor holde mig til det, som maa siges at være den almindelige Udtalelse, at vi med Lethed kunde undvære 3—4 Millioner eller dog idetmindste et Par Millioner, som andre Talere have udtalt sig for. Jeg har nu den Anskuelse, at vi virkelig vilde be-